

hčerki, hlapec in dve dekli. Živeli so tudi zdaj tako kakor po navadi, samo nikamor niso mogli. Tudi današnji sveti večer so odmolili svete molitve kakor druga leta, potem so pa odšli spat. Le gospodar Golorej sedi še pri že ohlajeni peči in gleda v brlečo luč na mizi. Premišlja, da bi bil pač že čas, da zima malo odneha. Potem bodo vsaj pota kopna, da pojde lahko kam med ljudi in izkupi za to in ono kaj denarja, ker je treba zdaj le jemati.

Zdaj se spomni Golorej na gospoda Matevža in kako se ga je otrešel jeseni, spomni se pa tudi zažuganih gadov izpod Sv. Jošta.

„Da bi te gadi izpod Sv. Jošta, grdi skopuh!“ Te besede, ki se je nad njimi takrat grohotal, začuje hipoma. Nehote ga obideta strah in groza. Pa saj se ni bati pozimi gadov. Pač — poglej! — Tam iz kota se plazi eden. — Za prvim leze drugi, in kmalu jih je vsa soba in vsa hiša polna.

Njega se lotijo — a on kakor okamenel — se zvija v bolečinah, sliši kričanje gospodinjino in otrok, družine in tudi živine iz hleva. Gadi more vse po hiši. Okolo Goloreja se je ovil največji gad in ga davil in davil, dokler ga ni zadavil.

Izpolnile so se grozne besede.

* * *

Šele začetkom meseca sušca je sneg toliko skopnel, da so ljudje mogli zopet iz hiše in od vasi do vasi. Marsikatera hiša pa je ostala tiha — nje prebivalci so pomrli od lakote in od mraza.

Do Golorejevine so šele pozno prišli ljudje, ker ni bilo nikogar od tam v Besnico. Grozen pogled je bil to, ko so prestopili prag. Pa od lakote niso pomrli kakor drugod, saj je vsega dosti v hiši. Kmalu pa so izpoznali ljudje, kake smrti so pomrli prebivalci na Golorejevini. Gadov je bila vsa hiša polna; iz vseh kotov so sikali, da so ljudje prestrašeni pobegnili.

Na Golorejevini pa ni hotel prebivati nihče več. Posestvo so si daljni sorodniki porazdelili med seboj, domovanje pa je razpadlo. Njega razvaline pričajo še danes, kako so gadi izpod Sv. Jošta kaznovali skopega Goloreja.

Zvečer.

*Glejte, kako se poredno
solnček na nebu smehlja,
v rožaste svoje domove,
v biserne, svetle gradove
nebesni sinek vesla.*

*Razposajeno je zjutraj
z zlatimi biči nagnal
zvezdice, luno bil v spanje,
stvarstvu raztrgal je sanje,
zdaj pa noči se je zbal.*

*Črne se širijo roke,
dolge kot pol so sveta:
noč jih izteza molčeeča,
stvarstvu spet sanje noseča,
solnček pa ajat vesla.*

Andrej Rapč.